

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

IPOTEZA IUBIRII

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Prolog

Cinstit vorbind, Olive era puțin indecisă în privința chestiei ăsteia cu doctoratul. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut știința. (Îi plăcea. *Iubea* știința. Știința era ceea ce-i plăcea cel mai mult). Și nu din cauza mormanelor de semne de întrebare. Era perfect conștientă de faptul că a te angaja la un program de lucru optzeci de ore săptămânal, pentru ani întregi, într-un loc de muncă prost plătit și neapreciat, ar fi putut să nu fie cel mai bun lucru pentru sănătatea ei mintală. Acele nopți petrecute trudind în fața unui arzător Bensen, pentru a descoperi o fărâmă trivială de informație științifică, s-ar fi putut să nu fie cheia fericirii. Era conștientă că a-și devota mintea și trupul studiilor academice, cu pauze numai ocazionale în care să fure niște covrigi lăsați la întâmplare pe o tarabă, s-ar fi putut să *nu* fie alegerea cea mai înțeleaptă.

Era conștientă, și totuși nimic din toate acestea nu o îngrijora. Sau poate că da, numai puțin, într-o mică măsură, gestionabilă. Altceva era ceea ce o reținea din a se dedica celui mai cunoscut și înfiorător cerc al infernului (respectiv, doctoratul). A reținut-o, adică, până când a fost invitată la un interviu pentru un loc în departamentul de biologie al Universității Stanford și a apărut Tipul.

Tipul, al cărui nume nu l-a aflat, de fapt, niciodată.

Tipul pe care l-a întâlnit după ce s-a împleticit orbește în prima toaletă pe care a întâlnit-o.

Tipul care a întrebat-o:

- Din pură curiozitate, există un motiv anume pentru care plângi în toaleta mea?

Olive a chițăit. A încercat să deschidă ochii printre lacrimi, dar abia a reușit. Întreg câmpul ei vizual era încetoșat. Singurul lucru pe care îl vedea era un contur apos - al unei persoane înalte, cu părul închis la culoare, îmbrăcată în negru și... da. Cam asta era tot.

- Eu... aici este toaleta femeilor? s-a bălbăit ea.

O pauză. Tăcere. Și apoi:

- Nu.

Avea vocea groasă. Așa de groasă. Foarte groasă. *De vis*.

- Ești sigur?

- Da.

- Serios?

- Sincer să fiu, este toaleta laboratorului meu.

Ei bine. Asta era.

- Îmi pare rău. Ai nevoie...

A făcut un gest către cabine, sau către locul în care credea că erau cabinele. Ochii o înțepau, chiar și când îi ținea închiși, drept pentru care a trebuit să-i strângă pentru a amorți senzația. A încercat să-și ștergă obrajii cu mâneca, dar materialul rochiei ei petrecute era subțire și ieftin, nici pe departe la fel de absorbant ca bumbacul adevărat. A, dintre bucuriile sărăciei.

- Am nevoie doar să arunc reactivul ăsta la chiuvetă, a spus el, dar Olive nu l-a auzit mișcându-se. Poate din cauză că stătea în dreptul chiuvetei. Sau poate că el credea că Olive era o ciudată și contempla gândul de a asmuți poliția campusului asupra ei. Asta ar fi fost ceva ce ar fi curmat rapid și brutal visurile ei legate de doctorat, nu-i așa? Nu folosim încăperea asta ca toaletă, ci numai ca să aruncăm resturile și echipamentul de curățare.

- O, îmi pare rău. M-am gândit...

În mod greșit. Se gândise în mod greșit, după cum îi era obiceiul și blestemul.

- Ești în ordine?

Trebuie că era foarte înalt. Vocea i se auzea ca și cum ar fi venit de la trei metri deasupra ei.

- Sigur. De ce întrebi?

- Pentru că plângi. În toaleta mea.

- O, nu plâng. Adică, într-un fel, dar sunt numai lacrimi, știi?

- Nu știu.

Ea a oftat, sprijinindu-se de peretele acoperit de faianță.

- E din cauza lentilelor mele de contact. Au expirat cu mult timp în urmă și, oricum, de la bun început nu au fost așa de bune. Mi-au stricat ochii. Le-am scos, dar... A scuturat din umeri. Spera că în direcția lui. Durează o vreme până își revin ochii.

- Ți-ai pus lentile de contact expirate?

Părea jignit la modul personal.

- Doar puțin expirate.

- Ce înseamnă „puțin“?

- Nu știu. Câțiva ani?

- Poftim?

A pronunțat consoanele clar și accentuat. Plăcut.

- Numai doi, cred.

- Numai doi ani?

- Este în ordine. Termenele de garanție sunt pentru cei slabi.

Un sunet ascuțit - un fel de pufnit.

- Termenele de garanție sunt ca să nu te gălesc plângând în baia mea.

În afara cazului în care gagiul ăsta era domnul Stanford însuși, chiar ar fi trebuit să înceteze a mai numi această baie „a lui“.

- Este în regulă. A dat din mână. Ar fi dat ochii peste cap, dacă nu ar fi usturat-o atât de tare. Arsura durează de obicei numai câteva minute.

- Vrei să spui că ai făcut asta și altă dată?

Olive s-a încrunțat.

- Ce să fi făcut?

- Să îți pui lentile expirate.

- Bineînțeles. Nu sunt ieftine.

- Nici ochii nu sunt.

Hmm. Bine punctat.

- Hei, ne-am cunoscut? Poate aseară, la cina de recrutare cu potențialii doctoranzi?

- Nu.

- Nu erai aici?

- Nu e tocmai locul în care mă desfășor eu.

- Dar mâncarea gratis?

- Nu merită să faci conversație pentru asta.

Poate ținea regim, pentru că ce fel de doctorand ar fi putut să spună asta? Iar Olive era sigură că era doctorand – tonul arogant, condescendent, îl trăda în mod clar. Toți doctoranzii erau așa: considerau că erau mai buni decât restul lumii pentru că aveau privilegiul dubios de a omori musculițe în numele științei, pentru nouăzeci de cenți pe oră. În iadul sumbru, întunecat, al lumii academice, masteranzii erau creaturile cele mai joase, ca atare trebuiau să se convingă singuri că erau cei mai buni. Olive nu era vreun psiholog clinician, dar părea un mecanism de apărare ca la carte.

- Ai interviu pentru un loc în program? a întrebat el.

- Aha. Pentru grupul de la biologie de anul viitor. Doamne, îi ardeau ochii. Dar tu? a întrebat ea, apăsându-se cu palmele peste ochi.

- Eu?

- De cât timp ești aici?

- Aici? Pauză. Șase ani. Mai mult sau mai puțin.

- O. Terminii, deci, în curând?

- Eu...

I-a remarcat ezitarea și s-a simțit imediat vinovată.

- Stai, nu trebuie să-mi spui. Prima regulă a masteranzilor – nu întreba despre calendarul disertațiilor altor studenți.

O secundă. Apoi încă una.

- Exact.

- Îmi pare rău. Își dorea să-l fi putut vedea. Interacțiunile sociale erau și așa destul de dificile; ultimul lucru de care avea nevoie, erau mai puține indicii după care să se ghideze. N-am vrut să te bat la cap ca părinții tăi de Ziua Recunoștinței.

El a râs lejer.

- Nici nu ai avea cum.

- O. A zâmbit. Ai părinți enervanți?

- Și Zile ale Recunoștinței chiar mai enervante.

- Asta ați primit voi, americanii, fiindcă ați ieșit din Commonwealth. A ridicat mâna în ceea ce spera că era aproximativ direcția în care se afla el. Apropo, eu sunt Olive¹. Ca planta.

S-a întrebat dacă se prezentase canalului de scurgere, când l-a auzit apropiindu-se de ea. Palma care i-a apucat mâna era uscată, caldută și atât de mare, încât i-ar fi putut cuprinde tot pumnul. Totul în legătură cu el trebuia să fie uriaș. Greutatea, degetele, vocea.

Nu era cu totul neplăcut.

- Nu ești americană? a întrebat el.

- Canadiancă. Ascultă, dacă se întâmplă să vorbești cu cineva din comisia de admiteri, te deranjează să nu menționezi incidentul meu cu lentilele? Ar putea să mă facă să par un candidat mai puțin strălucit.

- Crezi? a întrebat el pe un ton egal.

S-ar fi holbat la el dacă ar fi putut. Deși poate că se descurca oricum destul de bine, pentru că el a râs – numai un pufăit, dar Olive l-a detectat. Și într-un fel i-a plăcut.

I-a dat drumul mâinii, iar Olive și-a dat seama că se agățase de el. Hopa!

- Plănuiești să te înscrii? a întrebat el.

Ea a scuturat din umeri.

- S-ar putea să nu mi se ofere șansa. Dar cu profesoara cu care avusese interviul, Aslan, se înțelesese foarte bine. Olive se bălbăise și bălbăjise mai puțin decât în mod obișnuit. În plus, scorurile ei GRE² și media generală a anilor erau aproape perfecte.

- Atunci, plănuiești să te înscrii dacă primești o ofertă?

Ar fi fost proastă să n-o facă. Era vorba de Stanford, la urma urmei – unul dintre cele mai bune programe de biologie. Sau cel

¹ Măslină

² Graduate Record Examination este un test standardizat care reprezintă o cerință pentru admiterea în majoritatea școlilor doctorale din SUA și Canada.

puțin asta era ceea ce-și spusese Olive pentru a ascunde adevărul înfricoșător.

Care era că, cinstit vorbind, se simțea puțin nehotărâtă în legătură cu toată chestia asta cu doctoratul.

– Eu... poate. Trebuie să spun, linia de demarcație între o opțiune excelentă pentru carieră și o greșeală decisivă devine tot mai tulbure.

– Pari să înclini spre greșeală. Suna ca și cum ar fi zâmbit.

– Nu. Ei bine... Eu doar...

– Tu, doar?

Și-a mușcat buza.

– Dacă nu sunt suficient de bună? a izbucnit ea.

De ce, Doamne, îi împărtășea cele mai profunde temeri ale micii ei inimi secretoase acestui tip oarecare pe care îl întâlnise în baie? Și oricum, care era rostul? De fiecare dată când își exprimase îndoielile în fața prietenilor și a cunoștințelor, toți îi oferiseră în mod automat aceleași încurajări răsuflate și inutile. *O să fie bine. Poți s-o faci. Am încredere în tine.* Tipul ăsta cu siguranță avea să facă același lucru.

Uite că vine.

Chiar acum.

În orice clipă...

– De ce vrei s-o faci?

– Ăă? Să fac... ce?

– Să-ți iei doctoratul. Care e motivul tău?

Olive și-a dres glasul.

– Am avut întotdeauna o minte iscoditoare și școala doctorală este mediul cel mai potrivit pentru a o promova. O să-mi ofere abilități transferabile importante...

El a pufnit.

Ea s-a încruntat.

– Ce?

– Nu vreau textul pe care l-ai găsit într-un manual de pregătire pentru interviuri. De ce vrei tu un doctorat?

– E adevărat, a insistat ea, puțin mai puțin convinsă. Vreau să-mi ascut abilitățile de cercetare...

– Cumva din cauză că nu știi ce altceva să faci?

– Nu.

– Pentru că nu ai obținut un post în industrie?

– Nu. Nici măcar nu am aplicat pentru un asemenea post.

– Aha.

S-a mișcat, o siluetă masivă, estompată, pășind alături de ea ca să toarne ceva în chiuvetă. Olive a simțit un iz de eugenol, detergent de rufe și piele curată de bărbat. O combinație ciudat de plăcută.

– Am nevoie de mai multă libertate decât poate oferi industria.

– Nu vei avea prea multă libertate în mediul academic. Vocea lui venea de undeva mai de aproape, ca și cum nu s-ar fi retras încă. Va trebuie să găsești finanțări pentru munca ta prin burse de cercetare ridicol de competitive. Ai câștiga mai bine într-un job de la nouă la cinci, care ți-ar permite să ai un sfârșit de săptămână liber.

Olive s-a încruntat.

– Vrei să mă faci să refuz oferta? Este un fel de campanie îndreptată împotriva celor care poartă lentile de contact expirate?

– Nî. Îl auzea zâmbind. O să îmi iau libertatea de a crede că ăsta a fost numai un incident izolat.

– Le port tot timpul și aproape niciodată...

– Dintr-un șir lung de incidente, bineînțeles. A oftat. Uite cum stă treaba: n-am nici cea mai vagă idee dacă ești suficient de bună, dar nu asta este întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui. În mediul academic sunt mulți bani pentru satisfacții foarte puține. Ceea ce contează este dacă motivul din care vrei tu să fii într-un mediu academic este suficient de bun. Deci, de ce un doctorat, Olive?

S-a gândit la asta și s-a tot gândit și s-a gândit puțin. Apoi a vorbit cu multă atenție.

– Am o temă. O temă specifică legată de cercetare. Ceva ce vreau să aflu. Asta e. Poftim. ăsta era răspunsul. Ceva ce mi-e teamă că nu va descoperi nimeni dacă nu o fac eu.

– O temă?

A simțit aerul mișcându-se și și-a dat seama că acum Tipul se sprijinea de chiuvetă.

– Da. I s-a uscat gura. Ceva ce este important pentru mine. Și... nu am încredere s-o facă altcineva. Pentru că nu a făcut-o până acum. Pentru că...

„Pentru că s-a întâmplat ceva rău. Pentru că vreau să fac ce țin de mine pentru ca asta să nu se mai întâmple.“

Gânduri destul de apăsătoare ca să le ai în prezența unui străin, în întunericul din spatele pleoapelor închise. Așa că le-a întredeschis; vederea îi era în continuare tulbură, dar senzația de arsură dispăruse în cea mai mare parte. Tipul se uita la ea. Cu margini neclare, poate, dar așa de prezent, așteptând răbdător ca ea să continue.

– Este importantă pentru mine, a repetat ea. Cercetarea pe care vreau s-o fac.

Olive avea douăzeci și trei de ani și era singură pe lume. Nu-și dorea weekenduri sau un salariu decent. Voia să se întoarcă în timp. Voia să fie mai puțin singură. Dar de vreme ce asta era imposibil, s-ar fi mulțumit cu a repara ceea ce putea fi reparat.

El a dat din cap, dar nu a spus nimic în timp ce și-a îndreptat postura și a făcut câțiva pași către ușă. Plecând, în mod evident.

– Este motivul meu suficient de bun pentru ca să mă înscriu la doctorat? a spus în urma lui, detestând cât de dornică de aprobare era, mai să fie în mijlocul unei crize existențiale.

El s-a oprit și a privit-o.

– Este cel mai bun.

Zâmbea, s-a gândit Olive. Sau ceva de genul ăsta.

– Succes la interviu, Olive.

– Mulțumesc.

Deja aproape că ieșise pe ușă.

– Poate ne vedem anul viitor, a balmăjit ea, roșind puțin. Dacă intru. Și dacă tu nu ai terminat.

– Poate, l-a auzit spunând.

În această notă, Tipul a plecat. Și Olive nu i-a aflat numele. Dar câteva săptămâni mai târziu, când departamentul de biologie al Universității Stanford i-a oferit o poziție, a acceptat-o. Fără ezitare.

Capitolul 1

♥ **IPOTEZĂ:** Confruntată cu alegerea între varianta A (o situație ușor incomodă) și varianta B (un dezastru colosal ce prezintă consecințe devastatoare), voi alege în mod inevitabil varianta B.

Doi ani și unsprezece luni mai târziu

În apărarea lui Olive, pe bărbat nu părea să-l deranjeze prea tare sărutul.

I-a luat un moment să se adapteze – ceea ce era perfect de înțeles, având în vedere circumstanțele. A fost un minut stânjenitor, inconfortabil și oarecum dureros, în care Olive și-a lovit în același timp buzele de ale lui și s-a ridicat în vârfurile picioarelor cât de mult a putut pentru a-și menține gura la același nivel cu fața lui. Chiar trebuia să fie atât de înalt? Sărutul trebuie să fi arătat ca o lovitură cu capul stângace, iar ea era tot mai îngrijorată că nu avea să fie capabilă să-l ducă la bun sfârșit. Prietena ei, Anh, pe care Olive o observase apropiindu-se cu câteva secunde înainte, avea să arunce o singură privire la ei și să știe instantaneu că Olive și acest tip cu care se săruta nu aveau cum să fie doi oameni aflați la întâlnire.

Apoi, acel moment chinuitor desfășurat cu încetinitorul s-a terminat și sărutul a devenit... diferit. Bărbatul a inspirat brusc și a înclinat puțin capul, făcând-o pe Olive să se simtă mai puțin ca

o maimuță ce se cațără într-un baobab, iar mâinile lui – care erau mari și se simțeau în mod plăcut călduțe în aerul condiționat de pe hol – au cuprins-o de talie. Au alunecat în sus câțiva centimetri, înfășurându-se în jurul cutiei toracice, ținând-o lângă el. Nu prea aproape și nici prea departe.

La distanța potrivită.

Era mai degrabă un sărut pe fugă decât altceva, dar era destul de plăcut și, pentru câteva secunde, Olive a uitat un număr apreciabil de lucruri, inclusiv faptul că era lipită de un tip oarecare, de un necunoscut. Că abia dacă avusese timp să șoptească „Pot să te sărut, te rog?“, înainte de a-și lipi buzele de ale lui. Că ceea ce o determinase la început să joace toată scena era speranța de a o păcăli pe Anh, prietena ei cea mai bună.

Dar asta reușește un sărut bun: o face pe o fată să uite de sine pentru o vreme. Olive s-a trezit topindu-se lipită de piept lat, solid, care nu dădea nici un semn să cedeze. Mâinile i s-au plimbat de la un maxilar bine conturat spre un păr surprinzător de des și moale, iar apoi... apoi s-a auzit suspinând, ca și cum ar fi rămas deja fără suflare, iar acela a fost momentul în care revelația a lovit-o ca o cărămidă în cap... Nu. Nu.

Nu. Nu. *Nu.*

Nu ar fi trebuit să se simtă bine. Cu un tip oarecare, și așa mai departe.

Olive a icnit și s-a împins de lângă el, căutând-o frenetic cu privirea pe Anh. Prietena ei nu se întrezărea nicăieri în sclipirea albăstruie a holului laboratoarelor de biologie la ora unsprezece seara. Ciudat. Olive era sigură că o observase cu numai câteva secunde mai devreme.

Tipul cu sărutul, pe de altă parte, stătea chiar în fața ei, cu buzele desfăcute, cu pieptul ridicat și cu o luminiță ciudată sclipindu-i în ochi, moment în care a trăsnit-o enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Pe cine tocmai...

Să mă ia naiba.

Să. Mă. Ia. Naiba.

Pentru că doctorul Adam Carlsen era un dobitoc notoriu.

Acest lucru nu era remarcabil în sine, având în vedere că, în mediul academic, orice poziție care se afla deasupra nivelului studentului absolvent (din păcate, nivelul lui Olive) necesita un anumit grad de nesimțire pentru a fi menținută pentru o perioadă de timp, cu profesorii titulari situați în vârful piramidei nesimțirii. Doctorul Carlsen, totuși – era excepțional. Cel puțin dacă puteai să te iei după zvonuri.

El era motivul pentru care colegul de cameră al lui Olive, Malcolm, fusese nevoit să renunțe complet la două proiecte de cercetare și era foarte probabil să sfârșească absolvind cu întârziere de un an; era cel din cauza căruia Jeremy vomitase, ca urmare a emoțiilor de dinainte de examenele de admitere; singurul vinovat pentru faptul că jumătate din studenții din departament fuseseră forțați să-și amâne susținerea tezei. Joe, care obișnuise să facă parte din gașca lui Olive și care o ducea în fiecare joi seara la niște filme europene cu imagini neclare și subtitrări minuscule, fusese asistent cercetător în laboratorul lui Carlsen, dar se hotărâse să renunțe după șase luni, „din anumite motive“. Fusese, probabil, mai bine așa, având în vedere că asistenților care rămăseseră le tremurau în mod constant mâinile și deseori arătau de parcă n-ar mai fi dormit de un an întreg.

Poate că doctorul Carlsen era un rock star al vieții academice și un copil minune al biologiei, dar era, în același timp, rău și hiper-critic, și era evident din felul în care vorbea, din atitudine, că se credea singurul om de știință de o calitate acceptabilă din departamentul de biologie de la Stanford. Din întreaga lume, probabil. Era, în mod sigur, un cretin capricios, antipatic și terifiant.

Și Olive tocmai îl sărutase.

Nu era sigură cât a durat tăcerea, ci numai de faptul că el a fost cel care a întrerupt-o. Stătea în fața lui Olive, ridicol de intimidant, cu ochi negri și păr și mai negru, privind în jos de la cine știe câți centimetri peste 180 – trebuie să fi fost cu mai mult de cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. S-a încruntat, expresie pe care Olive a recunoscut-o de când îl văzuse participând la seminarul